

Kronieken januari 2016

Zondag 2 januari: Effataviering. Elien verwelkomt de gemeenschap; pater Gaston en Mia gaan in de viering voor. De kapel is verduisterd, wij zitten in kwartronde bij het voorlopig altaar in de benedenkerk, waar vroeger de kerststal stond. De mannen van het koor komen naar voor met lantaarntje tot aan het altaar en zingen een gevoelige, ontroerende Carol of the Magi, op **deze Driekoningenzondag**.

Het is de eerste bijeenkomst van het nieuwe jaar en daarom wenst Mia ons allemaal alle goeds in 2016! Maar in feite is het vandaag het **feest van de Openbaring**, er waren geen koningen, enkel magiërs of wijzen en omdat er drie geschenken waren, heeft men er dan maar Driekoningen van gemaakt!

Openbaring wil zeggen: 'kenbaar maken' en dat heeft weer met 'geven' te maken. God laat Jezus kennen door hem, kwetsbaar, te sturen met een belangrijke boodschap voor alle Christenen en die boodschap vinden we in de evangeliën.

En waarom staat er vandaag een ster op het altaar? Omdat de ster het licht is dat wijst op echter leven!

Uit het 'Kindsheidevangelie' volgens Mattheüs wordt hoofdstuk 2, verzen 1-12 gelezen. Wij noemen de evangeliën van Mattheüs en van Lucas de 'Kindsheidevangelies' die elk hun eigen 'touch' aan het verhaal gaven, maar feitelijk wisten die evangelisten niets van Jezus als kind. Maar het is wel zo dat als je een verhaal schrijft over iemand belangrijks, je dan ook iets over hem of haar als kind moet schrijven. Wat ze wel wisten was dat Jezus een vreselijke dood was gestorven, omdat hij zich keerde tegen machtigen en omdat hij vragen stelde bij het leven naar de Wet, en dat hebben Mattheüs en Lucas geprojecteerd tegen Jezus' leven in hun verhaal dat wij later de 'Kindsheidevangelies' genoemd hebben.

Wetenschappers zoals Magiërs, wijzen, zoeken steeds naar waarheid, niets is vanzelfsprekend, ze zoeken waarheen de ster (vermoedelijk een komeet) hen zal leiden. Ook wij zijn 'zoekende' kritische mensen; waarheden zijn niet meer vanzelfsprekend. Mensen worden naar 'geluk' maar ook naar 'zin voor het leven' ingedeeld. Bij dit laatste hoort de vraag: *"Is dat zinvol?"*

Die magiërs zoeken; ze komen voorbij het paleis van Herodes en worden zo als 'koningen' beschouwd, ze volgen de ster en komen aan een stal met een kind, omgeven door warme liefde en daar gaan ze door de knieën met liefde 'als een mantel om hen heen geslagen'. Je zou voor minder door de knieën gaan!

De tafel wordt klaargemaakt en we zingen dat wij hem aanbidden (lied 152), we zingen het tafelgebed in de Kersttijd (lied 165), we zingen bij de communie 'This little light of mine' (lied 160) en we luisteren naar de bezinning: 'Wij wensen je een ster, goede wil, vrede van geest, rust van het hart, de zaligheid van een nieuw begin!'.

We danken voor de sterzingers die in de namiddag al € 160 bijeen verzameld hebben wij danken voor al die jaren die voorbij zijn, die geluk en verdriet brachten, we denken aan de brand die de kapel, exact 11 jaar geleden, bijna vernielde en waardoor ze helemaal door de Broeders op punt werd gesteld en we bidden dat we er in slagen een herder, een engel, een wijze te zijn voor een ander, dat het licht in ons mag blijven branden (lied 31 refrein).

De sterzingers verschijnen en ze zingen enkele Driekoningenliederen en ze houden een omhaling (want ze zouden graag nog wat meer mensen kunnen helpen), ze halen uiteindelijk in totaal ietsje meer dan € 400 op. Das keitof! Er is een grote receptie met drankjes en hapjes, dé Nieuwjaarsreceptie, de stuurgroep is uitgebreid met vier leden en we zingen met Ilse als voorzanger: 'Zegene ons de grote Naam!' (lied 29).

Vrijdag is er alweer receptie uit dank voor de geslaagde concerten, samen met de repetitie.

08/01 vrijdag. Koorrepetitie, maar in werkelijkheid wordt gedankt voor de concerten en wordt de opbrengst, na aftrek van de kosten, verdeeld over de 'Clemensactie' en 'De Tinten'

09/01: Gevi-gemeenschapsviering: Annette verwelkomt de gemeenschap. Na een gezellige feestdrukte, is het goed om weer samen te zijn, om open te staan voor woord en gebaar. De voorganger is pater Andreas, geholpen door Ignace en Stef.

Het evangelie van vandaag, gelezen door Sofie, beschrijft de doop van Jezus door Johannes (Lucas 3, 15-16 en 21-22).

Ignace vertelt: 'Gedoopt worden of je laten dopen, het bestond feitelijk niet, wel zoiets als een reinigingsritueel. In het christendom kreeg dopen de betekenis van een inwijding, de begrafenissen van de oude mens. Water kreeg een bijbetekenis van leven en dood: denk aan de Zondvloed, denk aan de uittocht uit Egypte en de doortocht van de Rietzee. Lucas beschrijft de doop van Jezus, maar het is geen verslag, het verhaal is wel gericht op Jezus. Johannes doopt met water, bij ons gaat het om meer!

Jezus kóós voor de doop, nu is dat niet meer zo. In Jezus' tijd was doop een kantelmoment in het leven van een kind, dat een kind van God werd en dat verbonden was met de Vader. Nooit meer alleen, in de rij wachtend, eenvoudig en nederig, luisterend naar de woorden: "*Gij zijt mijn zoon, de welbeminte*". Jesaja had het al voorspeld: er komt een geest van zachtheid en verzoening. Ik ben ervan overtuigd dat het hart van Jezus' openbaar leven gevormd werd door die doop in de Jordaan.

In ons leven is het kantelmoment er als wij op zoek gaan, als wij het oude achter ons laten, als we delen in een vreugde die nooit meer helemaal weggaat. Gedoopt worden, wedergeboren worden, dat is iets wat eenmalig is, maar daarin leven en leven in de liefde van God, dat is er voor altijd, daar moeten we verder op zoek naar gaan. Maar wij zijn gered omdat God **barmhartig** is.'

Over die barmhartigheid zegt Stef nog een en ander:

Wat zou dopen vandaag voor mij kunnen betekenen? Het antwoord is voor hem te vinden in de brief van paus Franciscus over het jubeljaar van de barmhartigheid. Barmhartigheid is geen abstract idee, maar het is werkelijkheid, te vergelijken met de liefde van een vader en een moeder die zich tot in hun diepste wezen laten raken door hun kind, een liefde die zich uit in tederheid en mildheid.

Dat wordt een pelgrimstocht, te vergelijken met die bij Effata, met stappen naar anderen die we als een echte wedergeboorte en dus de hernieuwing van ons doopsel als gelovige kunnen ervaren.

De tafel wordt klaargezet, we delen brood en wijn, we zingen het tafelgebed voor de Kersttijd, we zingen over die naam, die zin is van ons leven en we bidden voor twee vrouwen die elk hun man verloren hebben, wij bidden dat wij de liefde van God willen uitstrooien en we bidden voor kinderen die examens doen.

Het is Gevi: dus zijn er boterhammen, kramiek en melkbrood met koffie of chocolademelk, en mededelingen over de vasten die ook al nadert en voorbereid zal worden en dat er ook een kindermoment zal zijn in een van de vieringen. En tijd om te praten, te lachen en te luisteren en gelukkig te zijn omdat er toch een oplossing gevonden is, dankzij Bart P met zijn gitaar, voor het zingen, nu vrijdag, in de Kedron van het P.C. dr. Guislain.

Op 12/01 wordt de vasten voorbereid.

Op 15/01 (weekdag = werkdag) gaan een 15-tal **vrijwilligers uit het koor** zingen voor **het familiefeest in het P. C. Dr. Guislain** op vraag van mijn vrouw en van Ann, die er afdelingshoofd is.

Bart Poppe heeft het op zich genomen (Hij heeft tóch een vrije dag!) om dit koor te begeleiden met 'dirigeerstok' en vooral zijn gitaar! Bij gebrek aan echte begeleiding door een dirigent en orkest en aan een groter koor kunnen we niet echt meerstemmig zingen onder de vorm van Christmas Carols, maar het zangmoment kan toch doorgaan en dat was de echte bedoeling: er wordt duchtig meegezongen door de bewoners van de Kedron! Eerst krijgen we een (alcoholvrije) aperitief en na het zangmoment, versnaperingen allerhande. Lou krijgt uit dank voor haar initiatief een doosje met pralines!

Op zaterdag 16/01 is er eerst **bijeenkomst van de meditatiegroep**. Walter Van Wouwe stuurde ter voorbereiding Impuls januari 2016:

‘Beste tochtgenoten, zijn jullie ook tevreden dat de feesten voorbij zijn? Hoe mooi en bijzonder ook, het zij toch dagen waarbij alles door elkaar wordt gegooid. De meditatie vervlechten in deze dagen waarbij elke dag er een beetje anders uitziet is een hele levenskunst (...) hoe moet het verder met onze wereld? (...) Vertoeven in de stilte met je mantra is zoals een architect in zijn tekenkamer op zoek gaat naar heel nieuwe realistische ontwerpen. Deze ontwerpen hangen niet in de lucht. (...)

Iemand liet me weten dat we terug nood hebben aan mensen die hun leven afstemmen op een kathedraalplan. Een lange-termijnplan met hoge verwachtingen waar je dag na dag samen aan bouwt. (...) Telkens als je mediteert laat je een steen in het levenswater vallen. Deze steen veroorzaakt kringen die uitdijen over heel de wateroppervlakte. Zo zal je meditatie ook doorwerken in je relatie, in je werk, in je engagement, in je visie op de samenleving, op de interreligieuze dialoog, op het vluchtelingenvraagstuk, ... (...) Hoe meer en hoe groter de stenen zijn die we samen dagelijks in het water gooien, hoe groter de kans dat er iets zal bewegen in ons, rondom ons en ook veraf.

Niets forceren, kome wat komt! Je mag altijd herbeginnen.’

Om 18.30 uur is er dan de **Effataviering**.

Effataviering op 16/01. Bernadette verwelkomt de gemeenschap: het wordt al wat minder donker buiten! Walter VW en Fons gaan voor in deze gebedsviering.

Als zakenlieden elkaar ontmoeten, geven ze elkaar meestal een visitekaartje, om de ontmoeting levendig te houden. Vandaag geeft Jezus in het verhaal van het evangelie zijn visitekaartje af (Johannes 2, 1-12); het is geen toververhaal, het is een doodgewoon verhaal: als je een probleem hebt moet je het oplossen. Let maar eens op wat de dienaars doen!

Het evangelie wordt gelezen, het is het verhaal van de bruiloft te Kana: de wijn is op! Stel je een trouwfeest voor: plots is er geen drank meer! Jezus koopt tijd, zijn moeder Maria gaat naar de dienaars en zegt hen te doen wat hij vraagt! Het is een herkenbare situatie, waar drie fasen in te herkennen zijn, de derde is: met het probleem naar Jezus gaan waar stilte en ruimte te vinden zijn. Stel je een kasteel voor waar je in een ruimte met veel deuren wijn gaat halen door een bepaalde deur. Plots is die deur onmogelijk open te krijgen: je kiest een andere deur, water smaakt ook lekker! Of je kijkt op naar een kruis: het kruishout is de wijn die op is, maar er hangt wel een mens aan!

In de bezinning denken we nog eens over dit evangelie na:

Heel vaak komen we in ons leven situaties tegen waar de wijn op is.

Soms is het geld op, soms is de energie op. Soms is de liefde op, soms is het geduld op.

Soms is het vertrouwen op. We botsen op zorg, op problemen.

Als christenen hebben we hier een geweldige kans.

Slagen we er in om problemen om te vormen tot uitdagingen? Durven we van onze levenshindernissen springplanken maken?

We kunnen dit als we de problemen in de ogen kijken en er geen omleidingen rond bouwen.

Laten we dus niet bang zijn van angst, gebrokenheid, onzekerheid en machteloosheid.

Telkens als we een hindernis ontmoeten laat ons dan vertragen, verstillen, luisteren.

Schakel direct je hulpijn in: de man Nazareth, gestorven maar toch zo levensecht nabij en steeds present.

Hij is met je, hij is bij je vooral in die momenten dat je de indruk hebt dat hij mijlenver van je is.

Wat hij ons fluistert gaat soms in de richting van: *“Gooi nog een keer je netten uit, probeer nog eenmaal in te zetten op de liefde, vergeef, herbegint, sta op, vernieuw, neem een risico.”*

En de levenskunst is dat we net zoals de tafeldienaars geen grote redeneringen maken maar doen wat hij ons toefluistert, niets meer maar ook niets minder. En dan komt er vaak licht, vreugde, ruimte, een nieuwe optie, een alternatieve route. (Naar de bezinningstekst van Walter VW).

We zingen van 'brood op tafel' en 'ik zal er zijn, heeft hij gezegd', breken brood en delen wijn, wij zingen over 'jij die bent, ik zal er zijn voor u!' en we bidden voor priester Noël Bonte, veel te vroeg overleden, voor alle creativiteit rond het Voskenslaanproject, voor alle vervolgde Christenen en moslims bidden we om verdraagzaamheid: Gedenk ons hier bijeen ...

Er was beduidend minder volk, maar de tol van het zingen overal en van de vele constructieve vergaderingen, laat zich voelen. Maar koffie en tijd voor napraten is er wel: ik praat met Anja over hoe het was.

Naar goede gewoonte heeft Henk DP **de Leesclub van 21/01** voorbereid met een samenvatting van het boek en commentaar op het boek. Mij is echter niet ontgaan dat het boek betrekking heeft op Nederlandse toestanden en gebruiken. De inleidingen door Erik Borgman zijn onduidelijk, langdradig en niet om aan te horen! Maar katholiek sociaal denken (ksd) is universeel, en gestoeld op de essentie van goed leven: recht doen, trouw zijn en nederig wandelen met God, zoals het ons is herinnerd met de encycliek Rerum Novarum (1891). In die tijd hield ksd verband met industrialisering, nu meer met ons leefmilieu. Ksd moeten we dóen in de plaats van ksd dénken! Dat is een individuele opdracht, als groep, als Effata moeten we ksd zien in het nieuwe project aan de Voskenslaan!

Het gesprek is snel afgegleden naar kritiek op de Kerk, die nu toch eindelijk begint met het echte probleem op te lossen, maar die zelfs daarin hopeloos achterloopt en manmoedig met het vingertje wijst. Paus Franciscus doet wel zijn best, maar ook hij kan tegen die waan niet op! Verwacht er dus niet teveel van!

De volgende Leesclub zal plaatsvinden op donderdag 26 mei en het voorgestelde boek is er een van Burggraeve. .

's Anderendaags **op 22/01 is er koorrepetitie**. Je ziet dat er veel zieken zijn (griep!), we moeten het doen met twee dirigenten en een kleine groep. Zo is er maar één echte bas! Iemand van het programma 'Iedereen beroemd' op 'Een' komt wat afspraken maken met Hilde die ze willen volgen, met het koor, in de gevangenis met Pasen. Allerhande toelatingen zullen nog nodig zijn, maar daar hebben ze goede hoop op! In elk geval heeft het koor een beste indruk gelaten! Die duim heb ik heel goed gezien!

We herhalen de liederen voor de vieringen van morgen, van de begrafenis van Bernard, nu dinsdag, en van Aswoensdag. En we beginnen met het inoefenen van het Halleluja van Händel, de eerste maten, maar doelbewust!

Viering op 23/01: ook hier hebben de griep en de examens toegeslagen, we zijn maar met een 40-tal aanwezigen, wat niet belet duchtig mee te zingen en oplettend mee te doen. Mieke verwelkomt de gemeenschap aan het begin van een nieuwe week en het einde van de examens. Frans C en Mia gaan voor in deze gebedsdienst.

Maar we zitten ook volop in de gebedsweek voor de eenheid onder de christenen: niemand uitsluiten, barmhartig zijn en voor elkaar zorgen. Lucas begint zijn evangelie met een verzekering: alles wat hij vertelt over die Jezus is echt waar, leef dus gerust naar zijn voorbeeld.

Na de doop in de Jordaan, trekt Jezus naar de woestijn en daarna naar Nazareth, zijn eigen stad, waar hij op sabbat naar de synagoge gaat en er de lezing uit Jesaja aanhoort. Men vraagt hem om iets te zeggen over de betekenis voor hem van die tekst, en uiteindelijk komt het: "*Vandaag is het Schriftwoord dat u gehoord hebt, in vervulling gegaan.*" (Lucas 1, 1-4, en 4, 14-21).

'Spontaan denkt Frans C dan dat Jezus hiermee aangeeft dat hij inderdaad de langverwachte Messias is. Maar klopt dat wel? Heeft Jezus het ook niet over elk van ons: over hoe God ieder van ons uitkiest en, als wij willen, Hij ons zalft en sterkt met zijn Geest opdat we aan iedereen die we tegenkomen de Blijde Boodschap zouden verkondigen ... in woord én daad. Want het woord 'horen' is niet genoeg, het 'herhalen' en 'doorvertellen' is ook niet genoeg: het gaat erom het te 'belevén'.

En dan valt mij de laatste zin uit de tekst van Jesaja op: “en een jaar af te kondigen dat de Heer welgevallig is.”

Ik kan mij inbeelden dat die zin, in samenhang met de duiding van Jezus, de wenkbrauwen deed fronsen. Hij deed immers een oproep voor een ‘jubeljaar’, een ‘genadejaar’. Dat ging normaal maar om de 50 jaar door.

Mozes had al beschreven wat daarbij belangrijk is: de akkers een jaar laten rusten (om de grond niet uit te putten én om de mens er aan te herinneren dat het land van God was en de mens het onverdiend mocht gebruiken), de slaven vrijlaten, schulden kwijtschelden en tenslotte families die door tegenslag hun erfgrond hadden verloren, hun grond teruggeven zodat ze opnieuw konden beginnen.

Mozes riep daardoor op om de band tussen God en de mens te verdiepen, terug naar het wezenlijke te gaan en om zorg te hebben voor elkaar en speciaal voor de mensen die het moeilijk hebben. Op die manier krijgen mensen een nieuwe kans en wordt de kloof tussen rijk en arm niet te groot, want met zo’n genadejaar ging een herverdeling van de goederen gepaard.

Door de duiding die Jezus geeft aan de tekst van Jesaja, doorbreekt hij het ritme van de 50 jaar. Hij roept als het ware op tot een buitengewoon genadejaar. Hij geeft daarmee aan dat de oproep van Mozes erg actueel was en dat men niet altijd een mensenleven lang moet wachten vooraleer die in praktijk te brengen.

Misschien is het daarom geen toeval dat het jaar 2016 door paus Franciscus is uitgeroepen tot een buitengewoon jubeljaar van de Barmhartigheid en dat hij daarbij verwijst naar dezelfde tekst van Jesaja. Hij hertaalt daarbij die tekst om hem dichterbij ons te brengen, ons te laten beseffen: ‘ha, ja, daar kan ook ik iets mee doen, dit is geen ver van mijn bed show, of iets dat alleen maar politici aangaat’.

(Ik heb deze tekst van Frans C letterlijk overgenomen, omdat hij hierin duidelijk álles weergeeft: Dankjewel Frans!)

In deze gebedsweek voor de eenheid denken we in de bezinning verder na over het begrip ‘eenheid’: *“Eenheid begint daar waar harten en handen samen op weg willen naar dat rijk van gerechtigheid en liefde.”*

We hebben gebeden voor hen die door ziekte er vandaag niet bij konden zijn, voor hen die gestorven zijn (onder meer voor Bernard die nu dinsdag wordt begraven) en voor priester Noël Bonte die vandaag werd begraven. *“Draag mij God, in barmhartigheid. ...”*

Zelfs met weinigen kan je koffie drinken, wat napraten en afspraken maken en de campagnefilm voor de Damiaanactie bekijken!

Op 26/01 wordt in de Sint-Annakerk van Wetteren-ten-Eede Bernard Gossye begraven. Bernard had het zowat allemaal meegemaakt en was een van de vaste leden van het Effatakoor (hij als bas en zijn vrouw Cécile als sopraan). Daarom, uit dankbaarheid, en op vraag van zijn vrouw Cécile, gaat een groep van ongeveer 25 zangers van het koor, onder leiding van Caië en met Elien en Hannah als solisten, de uitvaart zingen: het laatste en het beste wat we nog voor hem kunnen doen. Nooit zien we hem nog binnenkomen bij de repetitie of bij de optredens, als een stille man, veel uitbundiger dan je zou denken!

Effataviering op 30/01. Aangezien deze viering ook met kinderzegen te maken heeft, verwelkomt Robin voor de jongeren de ganse gemeenschap. Mia en pater Gaston gaan voor.

Wij vieren vandaag Lichtmis: er zijn veel kinderen aanwezig: ze spelen een grote rol in het verdere verhaal. Maar het blijft een Effataviering: Jezus kreeg verleden week als nieuweling in de synagoge van Nazareth de boekrol aangeboden en hij sprak de onovertroffen woorden uit: *“Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt, is nu in vervulling gegaan!”* Wij gaan vandaag verder met de lezing van het evangelie (Lucas 4, 21-30) Eerst zijn de reacties van zijn toehoorders positief. Maar Jezus geeft twee voorbeelden: één over de weduwe van Sarepta in het gebied van Sidon en een tweede over de melaatse Syriër Naäman. Maar de mensen worden boos, ze willen pronken

met Jezus, als ze er voordeel bij hebben! Uit hebberigheid en jaloersheid verdragen ze dat niet, kijk vandaag de dag naar de reorganisatie van de kerken die evolueren naar priesterkerken waar mensen die evengoed gevormd zijn en er als licht op de korenmaat gezet kunnen worden, niet aan het woord mogen komen!

'Licht' doet denken aan Lichtmis en kinderzegen: Mia roept alle kinderen naar voor, een beetje onwennig zijn ze wel, pater Gaston zegent de kinderen en hun ouders. Dan zegenen de vaders, de moeders en de grootouders deze kinderen en ze danken voor die oudertaak, dan gaan de kinderen bij de Maria icoon staan en we zingen allen lied 132 'Wees gegroet Maria', Johan begeleidt.

We delen brood en wijn, we gedenken hem in wiens naam we hier samen zijn, met tafelgebed 4, en we sluiten af met een (geslaagde) poging om lied 135 (dat normaal door het koor wordt gezongen) samen te zingen.

Na de bezinning die verwijst naar het evangelie: *"Timmerman mocht hij zijn, geen profeet!"* bidden we voor de overleden Bernard, wiens uitvaart we hebben gezongen en voor zijn vrouw Cécile om haar te helpen in deze moeilijke periode, voor de broer van pater Gaston die stervende is, voor alle kinderen, zeker voor hen die het moeilijk hebben, en opdat ze mogen geloven dat er een God is die van hen houdt, ook voor de groter wordende kinderen en voor Bart Poppe en zijn vrouw Anneleen, wier vader is gestorven die zo'n grote leegte achterlaat en we bidden ook voor onuitgesproken gedachten.

Lichtmis: geen vrouwke is zo arm of ze maakt haar panneke warm: bij de koffie of thee zijn er pannenkoekjes met witte of bruine suiker, gebakken door enkele jongeren. Voor alle kinderen was er een aandenken.

Let wel: de viering van Aswoensdag is om 20 uur!

Januari is ook weeral voorbij, ik kan niets zeggen over de vormingsavond van dinsdag 26/01, ik was er niet en dinsdag is en blijft een moeilijke avond voor mij.

Met enkele abnormaal warme dagen sluit deze maand af: de narcissen bloeien!

Wouter, zondag 31 januari 2016.